

Şeytan, Allah ile aldatır

Şeytan, Allah ile aldatır. Şeytanın en tehlikeli oyunu, günahı çirkin göstermek değil; onu “makul” göstermektir. İnsan açıkça kötülüğe değil, kendini haklı hissettiren yola sapar. Bu yüzden en büyük aldanış, Allah’ın adıyla kandırılmaktır.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّنَّكُمُ
بِاللَّهِ الْغُرُورُ

“Ey insanlar! Allah’ın vaadi gerçektir; sakın dünya hayatı sizi aldatmasın ve o aldatıcı (şeytan) sizi Allah ile aldatmasın.” Fatır:5

Garur olan şeytandır ve insanı Allah ile aldatır. Şeytanın en büyük aldatması, insanı yanlış yola sokmasından ziyade; o yolda kendini haklı hissettirmesidir. Allah’ı kullanarak aldatmak, en ince ve en tehlikeli tuzaktır ve uçuruma “cennet yolu” diyerek yürümektir. Bu yüzden insan, sadece söze değil; o sözün nereye götürdüğüne bakmalıdır.

1- “Allah Gafûr’dur” Diyerek Günah İşletir

“Allah affeder” diyerek günah işlemek, rahmete sığınmak değil; rahmeti istismar etmektir. Affa güvenip günah planlayan, aslında affı değil, nefsini putlaştırır. Tevbe kapısı, günahı terk edene açılır; günahı programlayana değil. Kendini kandırma: “Affeder” diyorsan, önce günahı bırak; yoksa sözün iman değil, bahanedir.

2. “Kalbim Temiz” Yalanı

İnsana şöyle fısıldar: “Önemli olan kalp, amele gerek yok.” Bu, en yaygın aldanışlardan biridir. Çünkü kalbin temizliği, davranışlara yansır. Namaz yoksa, haramlar terk edilmiyorsa, o “temizlik” sadece bir iddiadır. Şeytan, amelsiz bir iman telkiniyle insanı boşluğa düşürür.

Nefis, hem rahat yaşamak ister hem de kendini iyi hissetmek ister. Bu yüzden “kalbim temiz” düşüncesi çok caziptir. Çünkü hiçbir şey yapmadan “iyi insan” olma hissi verir. Bu, nefsin en sevdiği aldanıştır: Emeksiz kurtuluş hayali.

3. “Daha Gencim, Sonra Yaparsın” Oyunu

Şeytan, zamanı silah yapar. “Şimdi yaşa, ileride tövbe edersin” der.

Ama ölümün yaşı yoktur. Bu erteleme, çoğu insanın helak sebebidir. Çünkü “sonra” hiç gelmez; insan alıştığı hâl üzere yaşar ve öyle ölür.

“Sonra yaparım” diyen, aslında “şimdi yapmayacağım” demektedir. Bu plan nefse çok mantıklı gelir. Çünkü şu anki arzularını ertelemes. Ama hakikatte bu, en büyük tuzaktır. Günah bugün, tevbe yarın diyerek yaşayan, yarını hiç yakalayamaz. ...

4. “Kaderimde Varsa Yaparım” Saptırması

Şeytan kaderi yanlış yorumlatır: “Ne yaparsan yap zaten yazılmış.”

Bu söz, insanı sorumsuzluğa iter. Hâlbuki kader, tercihleri zorlamaz; insan kendi iradesiyle seçer. Şeytan, kaderi bahane edip günahı meşrulaştırır.

“Kaderimde varsa yaparım” sözü, iradeyi çöpe atmanın bahanesidir. Kader, seçimini yazmıştır; seçimini zorlamaz. Günahı kadere yükleyen, suçunu Allah’a fatura eder. Seçiyorsun; öyleyse mesulsün. Kaçamazsın.

5. “Herkes Yapıyor” Normalleştirmesi

Günahı yaygınlaştırır ve der ki: “Bak herkes böyle.” Böylece insan, çoğunluğa bakarak kendini rahatlatır.

Oysa hakikat çoğunlukla ölçülmez. Kalabalıklar yanışta birleşebilir; ama bu, yanlış doğru yapmaz.

6. “Allah Kalbime Bakar” Perdesi

Şeytan ibadeti küçültür: “Dış görünüş önemli değil.”

Evet, Allah kalbe bakar ama kalp de amel üretir. Kalpte iman varsa, secdeye götürür. Bu söz, çoğu zaman ibadetsizliğin bahanesi hâline gelir.

7. “Bir Şey Olmaz” Duyarsızlaştırması

Küçük günahları önemsiz gösterir: “Bu kadarcıktan ne olacak?”

Ama küçük günahlar birikir, kalbi karartır. Şeytan, damla damla zehir verir; insan ise fark etmeden alışır.

8. “Ben Zaten Kötüyüm” Ümitsizliği

Bazen de tam tersiyle aldatır: “Sen bittin, senden adam olmaz.”

Bu da bir tuzaktır. Çünkü Allah’ın rahmetinden ümit kesmek de büyük bir hatadır. Şeytan, insanı ya aşırı güvenle ya da aşırı ümitsizlikle yoldan çıkarır. Ümitsizlik, tevbenin katilidir ona boyun eğme.

9. “Allah’ın Senin İbadetine İhtiyacı mı Var?” Saptırması

Şeytan bazen çok “akıllı” bir cümleyle gelir: “Allah’ın senin ibadetine ihtiyacı mı var?” Evet, Allah hiçbir şeye muhtaç değildir. Ama bu hakikat, ibadeti terk etmek için değil; ibadetin senin ihtiyacın olduğunu anlamak içindir. İbadet, Allah’a değil sana fayda verir. Namaz, oruç, zikir... bunlar Allah’ı yüceltmekten önce seni arındırır.

Şeytan bu hakikati ters çevirir; “Allah’ın ihtiyacı yok” sözünü, “o hâlde sen de yapma” sonucuna bağlar. Böylece insan, en büyük kazancından mahrum kalır.

Nefsin Duyduğu Tat: Neden Hoşuna Gider?

Şeytanın bu sözleri nefsin hoşuna gider; çünkü nefis, yükten kaçmak ister. İbadet bir disiplin ister, günahı terk etmek bir mücadele ister. Ama bu sözler, insana zahmetsiz bir “rahatlık dini” sunar. Nefis de hemen ona meyleder. Çünkü hakikat çoğu zaman ağırdır; ama aldanış her zaman hafif gelir.

İnsan, yanlış yaptığını bilse bile kendini suçlu hissetmek istemez. İşte bu sözler ona bir bahane verir. Artık günah işleyen biri değil; “Allah’ın affına güvenen biri” olur. Bu da nefsin en sevdiği şeydir: Hata yapıp yine de kendini doğru görmek.

Bu yüzden ölçü şudur: Bir söz seni rahatlatıyorsa değil, seni Allah’a yaklaşıtıyorsa doğrudur. Eğer bir düşünce ibadeti hafifletiyor, günahı kolaylaştırıyorsa—ne kadar süslü olursa olsun—o, nefsin hoşuna giden bir aldanıştır.